

"AI', JASSOO. TÄMÄ LAIVA KULKEE PAPEREIL'. NO EI MINUN PAPEREILLA PIKÄLLE PÄÄSTÄ."

Osa 2

Harry Tobin

Pulloista tuli markkoja, ja markoilla tavoitin Paven kotoaan, sanoi tulevansa seuraavan päivän aamulla, tuon puhelun päätyttyä läksin ostamaan leipää. Torilla kulkevasta kaikesta ihmisvilinästä keksin Kaltsin virttyneen dongaripuseron, Kaltsi oli viettämässä lyhyttä vuorotteluolomaa lykky lykky bukseerista'.

Vaihdettiin kuulumisia, kun olin kertonut että siinä laivassa on vain toisella puolella nimi, ja että niihin roikkuhommiin minä en millään tässä kunnossa tahtoisi alkaa, sitten vielä ruuman pohja 'karneeraus' pitäisi levittää, Kaltsi sanoi.

"Mä tulen jeesaa sinua." Mä tuun jeesaa sua", eikä muuta. Ja niin hän tuli, roikkui iltapäivällä puukissa, maalasi siellä kylmän raudan päälle toisen puolen nimeä. Iltahämärissä leviteltiin lankkuja ruuman pohjalle. Kaltsi lähti runsaiden kiitosten saattelemana maihin ja minä tunsin tehneeni kelpo päivän ja tiesin toisen mokoman olevan vielä edessä.

Illalla Eve kokki istui taas paikallaan messin penkin kulmalla ja katseli ilmeettömin silmin minun touhujani, keitin teetä.

Teen kanssa oli nyt tarjolla valkoista leipää. Vesi kiehui ja sokerista oli vielä seuraavaan päivään. Nainen alkoi äkkiä keromaan jotakin, kuin vastauksena johonkin noihin minun esittämiini kysymykseen, mikä tuo kysymys oli, sitä en enää muista, mutta nainen alkoi kertoa elämästään, insestistä. Isä oli pannut häntä, avoimesti hän sen esitti. Minulle jäi sellainen mielikuva tuosta jutusta, että äiti oli ollut siinä mukana, "Minut uhrattiin, kun äiti pelkäsi että isä lähtee pois, etsimään muita naisia."

Minä maailman ja monen elämän ryvettämä ja kovettama merijätkä tunsin kuvottavaan vastemielisyyttä koko asiaa kohtaan ja olisin ollut mieluusti – huonona -psykologina - kuulematta koko asiasta. Minusta ei tullut hyvää kuulijaa. Minulla oli omat tarpeeni tätä naista kohtaan ja olin kykenemätön lohduttamaan häntä muulla tavalla kuin tarjoamalla tuon kaiken kokeman tilalle lähes luonnollista seksiä. Paljon myöhemmin, rutkasti myöhemmin, opin tietämää pikkaisen naisen seksuaalisista syövereistä, jossa lähes normaalilla seksillä ei ole enempää arvoa kuin on teeksi naamioidun kahvilla aamupöydässä. Mitä se sitten on, paskaa hikeä ja voitotusta. Yö maattiin maantienojassa, kipparin patjalla.

Aamu toi koneenkäyttäjä Pave laivalle. Ensi töikseen tämä tiedusteli, mistä sinne pääsee.

Löytyi rautainen ovi ja kun hän oli palanut ylös, kysäisin. "Miltä se näytti?"

"En tiedä. Koneita siellä on. Apukone näyttää olevan korjattu 'plastick badingilla'. vesitila. Kaise' siinä kestää".

Asiat näyttivät hiljalleen järjestyvän. Sitten, iltapäivällä tulivat puutarhuri ja taksimies laivalle, tällä kertaa yhdessä. Heidän mielestään laivaan oli tullut eloa. Eivät kuitenkaan istuneet messin pöytään, vaan toimittivat seisaaltaan asiansa. -pankkienjohtaja ei ollut hyväksynyt tuota sopimusta. taksimies selitti: "Me oltas se kyllä hyväksytty, mutta tämä laiva on pankin, velkojen takuuna. Kyll töihin silti voidaan lähtii'. Jäisit kippariks".

Minä sanoin suoraan Ei. Suoralta kädeltä hylkäsin sellaisen tarjouksen. asioiden näin ollen en tahtonut jäädä epämääräisien maksujen ja komentojen varaan jossa minulle jätettäisiin kovin vähän omaa tahtoa. Minulla oli ollut muita suunnitelmia ja nyt ne olivat jätettävä.

Vielä ennen laivasta poistumistaan nuo kaksi varjo varustajaa yrittivät yhteen ääneen suostutella minua jäämään laivaan, heidän lupauksiensa mukaan, kapteeniksi, minun näkemykseni mukaan 'palkkapiian pojaks'.

Istuin alas miettimään, nyt olisi saatava muuta tointa tämän myttyyn menneen hankeen tilalle. Olin kuullut että vakuutusyhtiö oli lunastanut kokonaishäviönä erään kallioon ajetun pikkualuksen ja myynyt sen myöhemmin korjattavaksi, mutta kenelle.

Oli tallusteltava taa puhelinkioskiin ja etsittävä laivan edellinen omistaja ylös. Siitä yrittäjästä oli vielä tallella keltasivujen mainokset ja numerot.

Toisella yrittämällä tuli vastaus. "Se on, odotas. Sen on vakuutusyhtiö myynyt Helsinkiin sellaiselle kun Niiranen. Soita sille."

Soitin Helsingin numeroon ja Niiranen vastasi. "Kyllä meillä sellainen laiva on, mutta minä en ole puuttunut sen miehitykseen. Olen siirtänyt sen tällaisien veljeksien haltuun kun Sengströmit. Kyselle sieltä," ja sitten tuli tuo numero, mihin taas piti helistää ja soittaa.

Miesääni vastasi puhelimeen, tiedusteluun tarvottaisiko alukselle kipparia, vastasi: "kyllähän laiva tietysti kipparin tarvitsee. Täs' on ollut näitä kyselijöitä. Mutta sulla on tietysti paperit linjas."? Sanoin, että on, ja että tunnen laivat. Olen aikaisempina vuosilla kipparoinut samaa alusta Euroopan ja itämeren vesillä."

"Ethän sä se ole se joka tämän kallioon ajo?"

Vakuutin etten ole se joka laivan kallioon ajo.

”Ei siinä mitään. Tule tänne ja linjataan hommat”.

”Entä kokki. Tarvitaisko kokkia? Minulla olis sellainen”. kysyin.

”Tuos se mukanasasi.”

Tämä oli ensikosketus mieheen ja ääneen, joka opin tuntemaan miehenä, joka ei kiroillut koskaan, ja jota Niiranen myöhemmin luonnehti hyväntahtoiseksi huijariksi.

Ilman erityistä suostuttelua kokkikokelas oli vaiteliaan valmis lähtemään mukaan, parempaan laivaan.

Taksimies lupautui viemään meidät korvauksetta raputieasemalle, vielä viimeisiksi sanoikseen hän suostutteli minua jäämään. ”Jäisit ny vaan. Mistä me siihen nyt kippari löydetään.”

Oli hyvä tuntee joskus itsensä tärkeäksi ja tarpeelliseksi, mutta tiesin mitä oli lunastaa tuonlaatuinen tärkeys, joka syntyy vain erityis olosuhteissa.

Me noustiin pikajunaan ja ajettiin ”Hälsinkiin”, sinne missä autotkin kulkevat kiskoilla.

Asemalta käveltiin pikku nyssykät sormissa alas hietaniemen rantaa, missä löytyi sinivalkoinen laiva laituriin ommeltuna. Laiturilla näkyi pysäköity kuorma auto ja sen viereen keskisuomaisen sähköliikkeen pienempi auto. Miehiä työvaatteissa seisokeli kulkusilla läheisyydessä. Messi oli se sama nuhrainen soppi missä oli aikaisemmilla retkillä monet kahvit juonut. Byssä oli lihapullia uunissa ja kokonainen pullapitko pöydällä. Ilman merkkiäkään uusista elämyksistä istui kokkityttö siihen alas messin penkille. Pari työasuista pöydän ympärillä istuvaa ’kaverusta’ pälyilivät meitä uteliaina tietämään mitä väkeä tähän nyt tuppasi.

Minä menin katsomaan salonkiin ja siellä oli tämän poppoon pää. Hyväntahtoinen huijari, mies joka ei koskaan kiroillut.

Hän tervehti minua lasiensa takaa ja ilman sen kummempia muodollisuuksia minä olin nyt tuon aluksen päällikkö ja otin salonkin takaisen kipparin makuhuoneen haltuuni.

Tuliko tuohon kylmän-nihkeään nais kalmoon enemmän eloa tuossa lämmitetyssä uudessa hytissä ja sen vuoteessa, sitä en osaa sanoa, tuossa elämän tilanteessa miehelle kelpaa kylmäkin ateria. Luokitukset alkoivat olla lopullaan. Tietämätön laivaomistaja parka odotti suurella optimismilla tulevan purjehduskauden tuovan sijoiteltujen markanrahojen palaavan miljoonine veljineen takasin.

Mutta minä en uskonut sellaiseen menestykseen, ei tällä väellä eikä näillä rahtaajilla. veden varaan rakennettujen hankkeiden kannattavuudesta on taipumus vajota, samalla lailla kun mikä vaan nesteen varaan kellumaan jätetty.

Meitä oli laivassa pisamanaamainen konemestari, kiroilemattoman miehen veli; Antero, kokki Eve ja minä. Tällä väellä läksimme keskiviikkoamun tullen lastamaan graniittikeveään Kotkaan.

Sieltä ajettiin Naantalın satamaan lastamaan loppukivet. Koko kivilastin määränpää oli pohjois-Espanjassa El Ferron satmassa.

Pitkien rannikonvesien väsyttämänä pyysin saada perämiestä laivaan, ja avancia’

Sain tuhannen markkaa, jota en juonut, ostin kokille verrytelypuvun, vaikka tämä tähän mennessä ei ollut saanut yhtään ateriaa messin pöytään toimitettua.

Ilta toi perämiehen. Tämä oli pitkä silmälasipäinen mies, joka heti alkuun väijyi minua kiusallisen tarkkaavaisena paksulinssisten silmälasien takaa, kysyi sitten. "Ollaanko me oltu samassa laivas 62 Angukses?"

Silloin muistin Ivon, pitkän hontelon räkä-äänisen jungmannin joka nyt seiso siinä ja jota kuluneet kolmekymmentäviisi vuotta ja tuhannet juomat olivat suuresti muuttaneet.

Lastauksen tultua valmiiksi saatiin käsky ajaa Helsinkiin. Samaan varustelukaljaan mistä oli lähdetty. Helsingissä laivalle tuli Merivakuutuksen agentti ja alettiin käydä luokituksia lävitse. Lopullinen lipunvaihto tulisi tapahtumaan Rotterdam mihin meidän tulisi sitä varten pysähtyä." Siihen lipunvaihtoon tarvitaan merikapteenin pätevyyskirja. Onko sinulla se?

Tuossa kohtaa minulle tuli mieleen se lämmittäjän sanat, joka kesäaikaan oli tullut laivaan lämmittäjäksi ja jolta shiifi kyseli papereita. 'Ai tämä laiva lämpiää papereilla. Ei minun papereilla pitkälle päästä,' tämän sanottuaan oli lämmittäjä- kertoman mukaan kävellyt maihin.

Minä sen sijaan sanoin ettei minulla ole sellaista pätevyys kirjaa, on vain todistus tuhanteen kuuteensataan tonniin, ja sillä on tähän päivään asti tultu toimeen.

Vielä samana päivänä laivaan tuli merikapteeni päälliköksi ja minä sain siirtyä perämiehen hyttiin, Ivo valtasi konemestarin hytin ja ajoi se entisen asukin matruusin hytti.

Lähdettiin Rotterdamiin missä suoritettiin yhden päivän kestänyt lipunvaihto. Uusi kapteenimme kutsui meitä nyt Maltan ritareiksi. Olin tilannut tilanteen kunniaksi 'körtsiä' sisäfiettä ja kehotin Eve kokin valmistaa siitä syötävää. Tämä tuli alas hyttiin keromaan ettei hän tiedä miten valmistaa lihasta syötävää, ei koskaan ollut sellaista ennen tehnyt. Minä aloi mukiloimaan ja paistamaan lihaa ja sen pääteeksi juotiin pullo Sadermania.

Uusi kapteenimme oli myös juonut pullon pari, koska ulos lähtiessä ryntäsi ylös juuri kun olin luovuttamassa vahtia Ivolle, karjui jakarkaili puolelta toiselle, kysellen missä se poju on. "Missä saatanassa se poju on"?

"Mee nyt alas, jatkamaan unias" Ivo sanoi ja ilman erityisiä välikohtauksia tultiin aurinkoiselle Biskajalle ja sen yli. Pienenkokoinen rietas konemestari oli alkanut juomaan ja joka kerta Eva kokin nähtyään tarjosi tälle kulliaan. Eve ei se häirinyt, päinvastoin törkeä kieli ja eleen näyttivät häntä viehättävän, minua se pikkaisen vaivasi, koska tuo nainen oli kuitenkin tähän asti jakanut vuoteen kassani.

Lasti tultua maihin minä ja Ivo putsattiin ruumaa alhaalla, eikä siellä ketään muita ollutkaan. Antero, joka laivan pienestäkin heilahduksesta oli aina kaatunut kengät jalassa suoraan punkkaan potemaan hirveää merisairautta - ei osallistunut koko retken aikana mihinkään laivan töihin, ja sen vuoksi olin alkanut nimittää häntä yleisesti 'politrukiksi', jonka tehtävänä on pitää meitä muita laivaväkeä silmällä.

Oli viikonloppu ja sunnuntai. Aurinko paistoi lämpimästi siihen ulkoterassille missä minä ja kokki Eve istuttiin juomassa viiniä. Juotiin iltaan asti ja lähdettiin siitä sitten kävelemään. Matkan varrella satamaa oli 'huorahaussi,' valaistu talo täynnä naispalveluja. Äkkiä Eve pysähtyi, eikä tahtonut jatkaa matkaa." Mä meen tonne" se sanoi. "Minä luulin sitä pilaksi ja sanoi, "Elä helvetissä, se on miehiä varten".

"Mut mä tahdon". ja ensimmäisen kerran koko aikana tuolla naisella oli eloa silmissä.

Minä jatkoin satamaan ja laivalle yksin.

Seuraavana päivänä pyysin avansia ja matkasin laivastomaisessa villapaidassani yöjunalla Madridiin ja sieltä bussilla tokikseen.